

**SYNTA||XIS LINGVAE GRAECAE,|| IOANNE VARENNIO ||
Mechliniensi Au/||tore.|| PRAETEREA ANNO-||tatiunculae
paucae ad praecepta Synta=||xis Varennianae, per
IOACHI-||MVM CAMERA-||RIVM.|| ... ||**

Varennius, Joannes

Basileae, 1536

VD16 V 385

Syntaxis Articvlorum subiunctiuorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69674](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69674)

Dicitur etiam ὀδῆτις oxytonum, pro ὀδῆ, alter, alius, sicut ὀμλίτις pro ὀμλί, unus. In quibus ἄς abundat, ornatus gratia. Sed ὀδῆτις grauitonū ponit̄ pro ὄτθ, hic. Ceterum philosophis τὸδῆτι uocat̄ substātia.

Capiuntur & articuli pro nominibus interrogatiuis, ἄς pro τίνι, cui. Et pro infinitis, εἰ τῷ pro εἰ τίνι, sicui.

APPENDIX QVARTA.

Vtuntur præterea articulis unā cum suis nominibus aduerbiorū loco. τὸ μέγιστον ad summum, τὸ ἐλάχιστον ad minimū, ἢ ὑστατον postremum, ἢ πλείστον frequentissime. Sicut Terent. in Phor. Vbi plurimum est dixit, pro ubi frequentissime est. Significat etiam ad summum, ἢ πρῶτον, τὰ πρῶτα, primum. τὴν ταχίστην quamprimū, τὴν πρώτην principio, à prima ætate, ἢ ἄλλως frustra, ἢ ἄλλα cæterū, τὸ ἥκιστα, pro uirili, quantum possibile est.

SYNTAXIS ARTICVLORVM
subiunctiuorum.

Articulus subiunctiuus præponit̄ huic indefinito nomini τῆς inclinat̄
G 5 tiuo,

tiuo, ut ὅσις, quicumq̃. Quod etiam fit
 nōnunquam antecedente nomine $\omega\alpha\upsilon$.
 $\omega\alpha\upsilon\ \delta\lambda\epsilon$, quodcunq̃. $\omega\alpha\varsigma\ \delta\sigma\iota\varsigma$, quiuis, qui-
 cunq̃. Et id quidem in singulari, sed nō
 in plurali. Non enim dicimus $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\upsilon\ \delta\iota-$
 $\lambda\upsilon\sigma\tau\epsilon$, sed $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \delta\sigma\omicron\upsilon$. Fit etiā p̃cedenti
 bus negationibus, $\delta\delta\epsilon\iota\varsigma\ \delta\sigma\iota\varsigma$, nullus. $\delta\delta\epsilon-$
 $\nu\omicron\varsigma\ \delta\lambda\upsilon\theta$, nullius. $\delta\delta\epsilon\mu\acute{\iota}\alpha\upsilon\ \eta\upsilon\tau\iota\omega\alpha$, nullam:
 & ita per alios casus.

Et subiungitur interdum $\delta\upsilon$, ut $\delta\upsilon\delta\epsilon\iota\varsigma$
 $\delta\sigma\iota\varsigma\ \delta\upsilon$, $\mu\eta\delta\iota\ \delta\sigma\iota\varsigma\ \delta\upsilon$, nullus. & $\delta\sigma\iota\varsigma\ \delta\upsilon$, ali-
 quis. $\delta\tau\iota\upsilon\theta\ \delta\upsilon$, alicuius: & sic in alijs ca-
 sibus. Dicitur etiam, $\delta\tau\omicron\upsilon\ \delta\upsilon$, & $\delta\tau\omega\ \delta\upsilon$,
 pro $\delta\tau\iota\upsilon\theta\ \delta\upsilon$, & $\delta\tau\iota\upsilon\ \delta\upsilon$.

Præponitur etiam coniunctioni $\pi\omicron\theta$,
 $\delta\pi\alpha\tau\epsilon\varsigma$. & $\gamma\epsilon$, $\delta\sigma\gamma\epsilon$. & $\omega\omicron\upsilon$, $\delta\pi\omega\omicron\upsilon$. & $\delta\eta$, $\delta\varsigma$
 $\delta\eta$. & $\acute{\alpha}\tau\eta\alpha$, $\delta\varsigma\ \acute{\alpha}\tau\eta\alpha$. Poëtæ etiam, $\delta\sigma\gamma\alpha$, &
 $\delta\sigma\omicron\upsilon$ dicunt.

Cū uero quis uult significare, se igno-
 rare, etiā $\pi\omicron\tau\epsilon$ annectit post $\tau\iota\varsigma$, & post
 $\delta\eta$. $\delta\varsigma\ \tau\iota\varsigma\ \pi\omicron\tau\epsilon\ \lambda\upsilon\ \epsilon\kappa\epsilon\iota\upsilon\theta$; quis nam erat il-
 le? $\delta\delta\eta\ \pi\omicron\tau\epsilon$, & $\acute{\alpha}\delta\eta\ \pi\omicron\tau\epsilon$, quiduis, quæuis.

Sæpenumero non ad casum, quē exi-
 git uerbum sequens, redditur articulus
 subiun-

subiunctiuus, sed ad eum quem postulat precedens, licet ab eo sit alienus. ἀπολαύω, ὧν ἔχω, ἀγαθόν, pro ἃ ἔχω, fruor bonis quæ habeo. ἡδύμαι, οἷς ἔχω, βιβλίους, uitor libris quos habeo. Hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἷω σοι, ἀνδρα οἷόν σε. Sic Virgil. Urbem quam statuo, uestra est.

Et Terent.

Populo ut placerent, quas fecisset fabulas.

Et ponitur plerunq; sine suo antecedente, ὃς ὧν ἐπιμύσας ἐπισολῶν, ἔμαθον, id est, ἐκ φύτων, ἃς ἐπιμύσας, ὑπισολῶν. ὧν ἔπαθον ὄργλῶ ἔχει, id est, ἐκ φύτων, ἃ ἔπαθον ὄργλῶ ἔχει. Sic secundo ad Corinthios duodecimo, μή τις εἰς ἐμὲ λογίσῃται, ἕπερ ὁ βλέπει με, ne quis existimet, supra id quod uidet esse me.

Quod etiam fit in relatiuo nominis, πῶδε οἷόν χη εἶναι τὸν ἀνδρα ἀγαθόν, id est, πῶδε τοιοῦτον, οἷόν χη εἶναι ἀνδρα ἀγαθόν. μακαρίζω σε, οἷα ἔργα ἐποίησας, id est, μακαρίζω σε διὰ τῶν αὐτῶν ἔργων, ἃ ἐποίησας.

Refert articulus subiunctiuus interdum singulariter ad uerbum plurale. ἀνθρώπος

θρώπων τίνυνται, ὅσις κ' ἐπίορον ὁμόσι, ho-
mines puniūt, quisquis falsum iuramen-
tum iurauerit. Interdum uero econtra-
rio, ad uerbum singulare inuenitur red-
dī pluraliter, μή τις ἀχαιῶν γῆν' ἄδ' ἐπέλθῃ βε-
ληφόρῳ, οἷτέ μοι ἄει βελάς βελοῦνσι, ne
quisquam Græcorum huc uenerit con-
sultor, qui mihi semper cōsilia cōsulūt.

Per articulum subiunctiuum respon-
detur huic interrogationi τίς, τίς ἐποίησεν
Ὀδύσειαν; ὅς κ' αὖ τὴν Ἰλιάδα ἐποίησε, quis
fecit Odyssēā? qui & Iliada fecit. Vel
sine uerbo, τίς ἐποίησε Ὀδύσειαν; ὅς κ' αὖ τὴν
Ἰλιάδα, quis fecit Odyssēā? q̄ & Iliada.

Potest etiam huiusmodi responsio fie-
ri per articulum præpositiuum, si uerbū
mutetur in suum participium. τίς ἐποίη-
σε τὴν Ὀδύσειαν; ὁ κ' αὖ τὴν Ἰλιάδα ποιήσας.
τίς ἀν' ἡ γαγε Κέρβερον; ὁ δ' ἄρ' ἰόντα ἀνελών,
quis eduxit Cerberum? is qui & leonē
interfecit.

Passim enim ponitur articulus præ-
positiuus loco postpositiui, uerbo muta-
to in participium. Σωκράτης ὁ πολλὰ ποιε-
ποιηκώς

ποιηκῶς ἀγαθὰ, pro Σωκράτους, ὅς πολλά πε-
ποίηκε ἀγαθὰ, Socrates, qui multa fecit
bona.

Ponuntur etiam loco articulorū sub-
iunctiuorum hæ dictiones, ὅλοι & ἐπόλοι,
in omni numero & casu. Lucian. ὅ τὰ γῆ
πῆ γῆ λέγω, ὅποσα αὖθ' ἀνθρώπων πέσεις, id
est, ἀ τῆς ἀνθρώποις πέσεις, non dico ea
quæ in terris aguntur, quæ tu persuades
hominibus. Hinc fit, quod πάντες ὅλοι
dicitur, pro πάντες οἵτινες, omnes qui.
πάντα μὲν, ὅλα, omnia, quæ.

Articulus subiunctiuus ἢ, sumit non
nunquam adverbialiter pro, eo modo,
ea ratione, & respondet adverbio πῶς, ὅ
modo, qua ratione. Respondet etiam
ταύτη, accepto adverbij uice, pro eate-
nus, eo, ea ratione. ταύτη ἀβλιώτερον, ἢ
πλεσιώτερον, Eatenus uel eo miserius, ὅ
uel quatenus opulentior. Capitur in-
terdum pro ὡς. ἢ ὡς δὲ κεῖ, pro ὡς ὡς δὲ κεῖ,
ut tibi uisum fuerit. Significat etiam ex
quo, quo circa. ἢ καὶ δὴ λόγῳ ὅτι, ex ὃ ma-
nifestum est. Capitur etiam ὅ adverbij
loco

loco, pro ubi, ἢ ἂν θέλῃς, ἐκτενόμεσθε τῆς χεῖ-
ρα, ubi uelis, extende manum tuam.

S Y N T A X I S P R A E P O
S I T I O N U M. Ἐ Ν.

PN gaudet datiuo, γινῆκερ
ῶρας, γινῆκερ ἀκμῆ, γινῆκερ ἀνθεῖ, in ipso
ætatis flore, in robore æta-
tis. γινῆκερ γαστρὶ ἔχασμ, ferre ute-
rum, prægnantem esse. γινῆκερ
λαλῶ, commodum, honestum. γινῆκερ λαλί-
σω, commodissimum. γινῆκερ παιδι, in pueri-
tia. γινῆκερ παιδοτριβῶ, in schola. γινῆκερ ὄργῃ εἶν,
offendisse.

Huiusmodi uero γινῆκερ ἄδῶ, in Plutonis;
γινῆκερ διδασκάλῶ, in præceptoris, per defe-
ctum dicuntur. Subauditur enim datiu-
us οἴκῶ, τόπῶ, uel alius quispiam, quæ
postulat oratio.

Quandoq; etiam capitur unà cū suo
casu, aduerbii loco, γινῆκερ οἴς, quamobrem,
γινῆκερ δεξιῶ, γινῆκερ ἀριστερῶ, quemadmodum Lati-
ni dicunt aduerbialiter, sedere dextra,
uel sinistra, γινῆκερ μέρῃ, uicissim, sigillatim. γινῆκερ
διόντι